

конкретної діяльності (інвестиції), тому вартість базується на очікуваннях інвестора та від ступеня ризику інвестицій.

По-п'яте, забезпечення фінансової стійкості підприємства - формування умов ведення господарської діяльності, що дозволяють адаптувати фінансову систему підприємства до змін зовнішнього середовища. Воно пов'язане зі структурою балансу підприємства, ступенем його залежності від кредиторів і інвесторів, при цьому ступінь залежності від кредиторів оцінюється не тільки співвідношенням позикових і власних джерел коштів.

Забезпечення фінансової стійкості підприємства є багатогранним поняттям, що включає оцінку власного капіталу, складу оборотних і необоротних активів, наявності або відсутності збитків.

Виділені нами напрямки політики управління пасивами дозволять сформуванню системи управління фінансами в частині фінансового забезпечення, орієнтовану на максимізацію ринкової вартості підприємства.

Література:

1. Національне положення (стандарт) бухгалтерського обліку 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності». [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0336-13/print1491072828174201>

2. Рябикіна К.Г. Вимірювання ефективності управління капіталом підприємства / К.Г. Рябикіна // Вісник соціально-економічних досліджень. – 2014. – № 3(54). – С. 253-259

3. Тягнирядно Л.Л. Окремі аспекти управлінського обліку власного капіталу та використання облікової інформації в управлінні акціонерним товариством / Л.Л. Тягнирядно [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://nbuv.gov.ua/node/2116>

4. Коптева Е.П. Теоретические и методологические основы формирования политики управления пассивами предприятия // Российское предпринимательство. – 2011. – Том 12. – № 11. – С. 86-90.

Іщенко Н. А.

канд.екон. наук, доцент кафедри фінансів, банківської справи та страхування
Центральноукраїнський національний технічний університет
м. Кропивницький, Україна

ШЛЯХИ ПІДВИЩЕННЯ ПРИБУТКОВОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Ефективне функціонування підприємства можливе за умови його прибутковості, оскільки прибуток є головним джерелом подальшого розвитку, а отже, забезпечує можливість успішної адаптації до мінливих умов середовища, підвищує фінансову стійкість і інвестиційну привабливість. Чим вищий прибуток, тим реальнішим є досягнення цілей, котрі стоять перед підприємством. Тому, в умовах нестабільного розвитку економіки особливої актуальності набуває проблема пошуку резервів підвищення прибутковості

підприємства.

Питанням формування та використання прибутку підприємства присвячено праці таких вітчизняних вчених, як М. Д. Білик [7], І. О. Бланк [1], Г. Г. Кірейцев [6], А. М. Поддєрьогін [7], Г. В. Савицька [4] та інших, але процес вдосконалення ще триває, що потребує подальших наукових досліджень.

Метою дослідження є висвітлення шляхів підвищення прибутковості підприємства.

Прибуток є основним джерелом фінансування розвитку підприємства, удосконаленням його матеріально-технічної бази. Вся діяльність підприємства спрямована на те, щоб забезпечити зростання прибутку або принаймні стабілізувати його на певному рівні. Процес накопичення прибутку відбувається під впливом факторів внутрішнього та зовнішнього характеру.

Зовнішні фактори - це фактори, які не залежать від діяльності підприємства, вони не утворені на підприємстві, їх важко проконтролювати, але вони значною мірою впливають на прибуток. До факторів зовнішнього середовища відносять: економічну ситуацію в країні, рівень інфляції, характер і гостроту конкурентної боротьби, кон'юнктуру ринку, співвідношення між попитом і пропозицією на продукцію та послуги підприємств, тарифи на товари та послуги, що надаються іншими підприємствами, систему оподаткування, нормативні документи галузі, в якій працює підприємство, умови та ставки кредитування, збільшення облікової ставки за користування кредитами, природні умови, транспортні умови, конкуренція на ринку товарів [3].

Внутрішні фактори - це фактори, які залежать від діяльності підприємства, вони утворені безпосередньо в межах самого підприємства. Ці фактори можна проконтролювати та здійснити вплив на їх формування. До факторів внутрішнього середовища відносять: тип і категорію підприємства, розмір націнки на сировину, продукти та послуги, що встановлюються підприємствами, рівень технічної оснащеності підприємства, прогресивність техніки та обладнання, що застосовуються на підприємствах, характер технологічних процесів та їх прогресивність, рівень продуктивності праці, обсяги виробництва та реалізації продукції, структуру продукції, собівартість продукції, якість продукції, цінову політику, чисельність працівників, фонд оплати праці, обсяг діяльності підприємства, стан та ефективність використання ресурсів підприємства, рівень доходів, ефективність цінової та асортиментної політики [3].

Для того щоб рівень прибутковості покращувався, на підприємстві повинні проводитися заходи в наступному порядку [5]:

- організаційні (удосконалення виробничої структури, удосконалення організаційної структури управління, диверсифікація виробництва, реструктуризація виробництва);

- технічні (оновлення техніко-технологічної бази, переозброєння виробництва, вдосконалення виробів, що виробляються);

- економічні важелі та стимули (удосконалення тарифної системи, форми і системи оплати праці, прискорення обігу оборотних коштів). Якщо почати

проводити зміни не в такому порядку, то позитивні зрушення у ефективності діяльності будуть малопомітними, або відсутніми взагалі.

Таким чином, для підвищення рівня прибутковості підприємства необхідно[2]: нарощення обсягів виробництва і реалізації продукції; поліпшення якості продукції; продаж зайвого устаткування та іншого майна або здача його в оренду; скорочення невиробничих витрат; зниження собівартості продукції за рахунок більш раціонального використання матеріальних ресурсів, виробничих потужностей і площ, робочої сили і робочого часу; впровадження заходів із підвищення продуктивності праці своїх працівників, скорочення адміністративно-управлінського персоналу; зменшення витрат на виробництво продукції або застосування сучасних методів управління витратами; постійне проведення наукових досліджень аналізу ринку, поведінки споживачів і конкурентів; грамотна побудова довірливих відносин із постачальниками, посередниками, покупцями; покращення системи маркетингу на підприємстві, тобто виробляти тільки те, що безумовно буде купуватися, тому потрібно згрупувати свою продукцію за ознакою рентабельності і зосередити увагу на тій продукції, яка є високорентабельною.

Література:

1. Бланк И. А. Управление прибылью / И. А. Бланк. – [3-е изд., перераб. и доп.]. – К. : Ника-Центр, 2007 – 768 с.
2. Гаватюк Л. С. Шляхи підвищення рівня прибутковості вітчизняних підприємств у сучасних умовах господарювання [Електронний ресурс] / Л. С. Гаватюк, Н. М. Перегіняк // Економіка і суспільство. – 2017. – Вип. 9. – Режим доступу: http://www.economyandsociety.in.ua/journal/9_ukr/62.pdf
3. Гудкова В. Обґрунтування заходів підвищення прибутковості підприємства [Електронний ресурс] / В. Гудкова, В. Творонович, Ю. Черевань // Збірник наукових праць Державного економіко-технологічного університету транспорту. Сер.: Економіка і управління. – 2016. – Вип. 37. – С. 166-177. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Znpdetut_eiu_2016_37_21
4. Савицька Г. В. Економічний аналіз діяльності підприємства: [навч. посіб.] / Г. В. Савицька. – [3-тє вид., випр. і доп.]. – К. : Знання, 2007. – 668 с.
5. Стричак Г. В. Підвищення рівня прибутковості підприємства [Електронний ресурс] / Г. В. Стричак, І. В. Цюпко, М. А. Дякович // Науковий вісник НЛТУ України. – 2014. – Вип. 24.10. – С. 262-268. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/nvnlту_2014_24
6. Фінансовий менеджмент: навч. посіб. / за ред. проф. Г. Г. Кірейцева. – Київ: ЦУЛ, 2002 – 496 с.
7. Фінанси підприємств: [підручник] / А. М. Поддєрьогін, М. Д. Білик, Л. Д. Буряк та ін. / кер. кол. авт. і наук. ред. проф. А. М. Поддєрьогін. – [7-ме вид., без змін]. – К. : КНЕУ, 2008. – 552 с.